

gerieve hunner ziekenfondsleden in verschillende buurten op straat lieten ophangen. Wij zouden nog op twee nadeelen van het thuisbezorgen willen wijzen, nl. dat het menschen, die niet in het ziekenfonds thuisbehooren, aanmoedigt tot het lidmaatschap en dat het toch reeds schromelijke misbruik van geneesmiddelen erdoor in de hand wordt gewerkt, hetgeen weer grootere geldverspilling en grooteren toeloop tot de spreekuren veroorzaakt.

PINKHOF.

INGEZONDEN.

ASSISTENT GENEESKUNDIGE KLINIEK TE WEENEN.

Aan mijn kliniek (I. Med. Klinik, IX Lazarettgasse 14, Wien) kan voor den duur van den oorlogstoestand een jong Nederlandsch arts als hulpassistent, op een tractement van 250 kronen per maand aangesteld worden. Gegadigden gelieven zich met opgave van referentiën ten spoedigste aan bovenstaand adres schriftelijk tot mij te wenden.

Weenen, 14 April 1917.

K. F. WENCKEBACH.

DE VREES VOOR NEKKRAMP ONDER HET PUBLIEK.

In *Het Leven* van 17 April jl. komt een artikel voor van collega HERDERSCHEE: De gevallen van nekkrampe in ons land, verlucht door een paar griezelige plaatjes van een meningitis- en een hydrocephalus-patiëntje.

Wanneer een geneesheer van naam zich bereid verklaart in de publieke pers een dergelijk onderwerp te behandelen, waarin hij o.a. vertelt, tot welke droevige gevolgen deze ziekte kan leiden, bijv. blind, doof of idiotoot worden, dan blijkt daaruit, dat sommige geneeskundigen niet weten, welk een heillooze angst er bij een groot deel van het publiek bestaat voor de nekkrampe, hoe vele moeders slape-looze nachten hebben en jonge meisjes uit haar evenwicht raken door de dagelijksche publicaties van de in Nederland voorgekomen nieuwe gevallen. Had de geachte schrijver dit geweten, zijn artikel zou ongetwijfeld in de pen gebleven zijn.

Rotterdam, 22 April 1917.

Dr. L. B. DE MONCHY.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

BERLIJN. — **Andere voedingsgewoonten.** In de *Vossische Ztg.* heeft prof. BOAS getracht, de goede zijde te ontdekken aan de ontberingen, die zijn landgenooten thans moeten doorstaan. Wel zijn de zwakkeren ontvankelijker geworden voor tuberculose; wel komen bloedarmoede, vermagering, spijsverteringsstoornissen veel meer voor dan in vreedestijd, maar het schijnt, dat de ontsteking van de appendix, welke in de laatste tientallen jaren tot een epidemie dreigde aan te groeien, evenals de arteriosclerose en de neurasthenie bij den gedwongen eenvoud in de voeding neiging tot verminderde veelvuldigheid vertoont. Alles wijst er op, dat de weelderigheid in de voeding, die meer en meer algemeen werd ¹⁾, de prikkelstoffen en de overmatige

¹⁾ In welke mate de hoeveelheid van het gebruikte voedsel ook in ons land is gestegen, leert een vergelijking van het gebruik per hoofd en per jaar in 1892 en in 1851—1853, welke jaren toch geen hongersnoodjaren zijn geweest. Stelt men het verbruik in 1892 voor ieder product op 100, dan wordt dit in 1851—1853 voor:

suiker 30, tarwe 33, aardappelen 74, rijst 55, gerst 94, rogge 94 (zie *Een Halve Eeuw*, Historisch Gedenkboek, uitgegeven door *Het Nieuws van den Dag* 1898, Dl. I, bldz. 356).

En om te weten hoe het verbruik van melk en vleesch is toegenomen, hebben wij slechts ons geheugen te raadplegen.

Mopperaars over de distributie mogen eens bedenken, dat hun ouders en grootouders met wat minder ook niet verhongerden.